

Onder de naam CSI Dokter doet ze verslag van haar werkzaamheden als forensisch en verslavingsarts. Eerst deed ze dat volledig anoniem, later met de toevoeging dokter Angela. "Dat ik CSI Dokter ben, is geen geheim, maar ik hang het ook niet aan de grote klok."

'Ik ging iets te ver'

CSI-DOKTER ANGELA CARPER ZOCHT DE GRENS MET HAAR BLOGS EN TWITTER

Het interview met Angela Carper, zoals CSI Dokter heet, vindt plaats in café De Jaren in Amsterdam. Een fijne plek om te zijn, zegt ze bij binnenkomst, om direct op te merken dat de inrichting van het etablissement is veranderd. Er staan nieuwe tafels en ook de verlichting is vernieuwd. Observeren is het halve werk, zal ze later zeggen. Ze gaat niet helemaal recht aan het tafeltje zitten, maar positioneert zich zo dat ze ook naar buiten kan kijken.

Carper (september 1980) is opgegroeid in Geertuidenberg. Ze komt uit een gezin met twee broertjes en een zusje. Haar ouders hadden een eigen bedrijf in textielverwerking. Ze bewerkten stoffen tot een halffabriek, veelal voor de gordijnenindustrie. Geertuidenberg was een leuke plaats om op te groeien, zegt Carper. Amsterdam is eigenlijk veel te groot en vooral te druk. Ze somt op: het lawaai, de fietsers, en het onbeschofte gedrag van Amsterdammers... Ze woont sinds eind jaren '90 in de hoofdstad, maar is nog steeds niet volledig ingeburgerd. Zo ergert ze zich aan import-Amsterdammers die hun nieuwe woonplaats het centrum van de wereld vinden.

Na haar studie geneeskunde aan de Vrije Universiteit ging Carper aan de slag bij de GGD Amsterdam waar ze sindsdien werkt als forensisch arts. In het begin deed ze dat voltijds, maar tegenwoordig vult ze alleen de maandagavond en nacht met de forensische geneeskunde. Daarnaast is CSI Dokter Angela 3,5 dag verslavingsarts bij Brijder in Haarlem. "Omdat de meeste forensisch artsen er een baan naast hebben, had ik als fulltimer veel onregelmatige diensten en dat was zwaar," zegt ze daarover. "Bovendien maak je heel wat mee in zo'n week. Zeker hier in de regio Amsterdam, waar je ruim één miljoen mensen onder je hoede hebt." Carper praat snel en in stellige zinnen waarbij ze – zeker als ze na moet denken – haar linkeroog een beetje dicht knijpt. Ze steekt haar mening niet onder

stoelen of banken, wat haar in het verleden wel eens duur kwam te staan. Ze memoreert aan een interview dat ze ooit gaf aan *Volkskrant Magazine*. Daarin had ze haar collega's binnen de forensische geneeskunde omschreven als 'mannen van middelbare leeftijd'. Het mag dan waar zijn, haar collega's konden zich niet vinden in het geschetste beeld. Ze herkent zich in de opmerking van een collega dat ze soms wat te uitgesproken is. "Ik moet ook wel eens op uitspraken terugkomen omdat ik te snel ben met mijn mening."

Carper begon met schrijven op de middelbare school voor de schoolkrant. Later begon ze met studiegenoten geneeskundestudent.nl. Voor die site schreef ze recensies van geneeskundeboeken. Ze merkte dat ze het leuk vond om te schrijven.

"Het was nooit mijn droom om schrijver te worden, maar ik zie wel overal verhalen in."

Welk verhaal zie je dan als je kijkt naar dat meisje dat daar alleen zit en dat met haar vingers een haarlok draait?

Carper werpt een blik. "Er moet wel wat gebeuren natuurlijk (lacht). Het gaat me niet om de fantasie."

Je beschrijft in je blogposts alleen wat je ziet?

"Het gaat om de waarheid; om mijn waarheid. Ik vind het grappig dat sommige mensen iets niet zien, omdat ze gewoon niet kijken. Fascinerend. Observeren is het halve werk. Dat geldt ook voor het werk als dokter. Het viel mij op dat patiënten nooit de stoel verplaatsten, ook niet als die een flink eind van het bureau stond. In gedachten deed ik een experiment: hoe ver kun je de stoelen achteruit zetten voor mensen

het 'te ver' vinden? Ik heb dat nooit gedaan natuurlijk. Je speelt geen spelletjes in de spreekkamer. Dat is niet ethisch."

Ben je vrij om te bloggen wat je wilt?

"In het begin schreef ik te dicht op de realiteit. Het is niet okay als mensen zichzelf herkennen. Ik zou zelf ook *not amused* zijn."

In de blogpost 'CSI Dokter liegt dat ze bars' van begin 2011 kondig je aan alleen nog maar fictie te schrijven.

"Ik heb er nooit commentaar op gehad, maar sommige dingen die ik schreef waren zo specifiek; daar konden geen tweehonderd mensen zich in herkennen. Als ik terugkijk, dan zie ik ook wel dat het op het randje was. Ik ging te

'Ik schreef te dicht op de realiteit'

ver. Maar ik zocht de grenzen wel bewust op, gewoon omdat ze nog niet waren gevonden. Inmiddels zijn er richtlijnen over het gebruik van social media, ook binnen de GGD Amsterdam. Ik ben daarom gestopt om bijvoorbeeld te twitteren wat een patiënt zegt."

Dan handel je volgens de KNMG-richtlijn die stelt dat je ook geen grappige versprekingen mag twitteren.

"Daar ben ik het mee eens. Een patiënt zegt iets in een besloten ruimte. Dat is één-op-één. Die uitspraken kun je niet de openbare ruimte in slingeren. Het twitteren van een verspreking vind ik ook respectloos. Je zet toch je patiënt te kakken. Ik houd niet van respectloos."

Carper herinnert zich de rel rond Mariska Orbán-De Haas, de hoofdredacteur van het Katholiek Nieuwsblad. Orbán kwam in 2010 in het ▶

nieuws toen ze in een open brief de miskramen van Tweede Kamerlid Jeanine Hennis-Plasschaert aanhaalde. Daarmee wilde ze de aandacht vestigen op haar standpunt over abortus. Op internet werd de hoofdredacteur bedreigd.

“Ik twitter alleen wat ik ook echt tegen iemand zou durven zeggen. Veel mensen op twitter houden zich niet aan die regel. Zo'n Orbán krijgt al die beledigende tweets wel mooi te zien als iemand een @ gebruikt.”

Maar zelf ging je dus ook te ver?

“Ja, ik ging te ver. Ik kan dat overigens niet erg vinden. Blogs en twitter zijn nieuwe media en de grenzen waren nog niet in kaart gebracht. Nu zijn er wel grenzen, ook voor de ander. Ik kan het niet terug draaien. Het is wat het is.”

Op de redactie van Mednet zorgden je verhalen steevast voor controverse. Een van de redacteurs kon niet geloven dat je arts bent. Patiënten zouden zich te goed in je blogs herkennen. Een echte arts zou dat vermijden, zo argumenteerde ze.

“Nou ja! Ik sta in het BIG!” Carper is geschokt. Ze is er nooit eerder van beschuldigd een hoax te zijn en nep. “Er is ook verder niemand die het doet. Artsen zijn terughoudend. Het is een erg gesloten wereld. Er zijn wel artsen actief op social media, maar er is eigenlijk niemand die over patiënten blogt. Ik heb gezocht. Er was wel een co, maar die is gestopt. Misschien heeft de beroepsgroep zoiets van ‘dat doe je niet’. Jongere collega's vinden het overigens wel leuk.”

Je bent bang voor de reactie van collega's?

“Ken je Ignace Schretlen? Hij schreef over zijn belevingen als co en als huisarts. Daar heeft hij zijn hele werkzame leven last van gehad. Collega's zaten hem moedwillig dwars. De heersende gedachte is toch dat je niet uit de school mag klappen. Dat vind ik dus geen interessant voorland. Ik wil geen outcast worden.”

Moet ik je in dit interview anonimiseren?

“Nee natuurlijk niet. Dit interview geef ik als mezelf. Het is geen geheim dat ik CSI Dokter ben, maar ik maak ook geen reclame voor mijn blog. Ik ben gewoon voorzichtig.”

Dat lijkt me een moeilijke positie.

“Vind je? Ik doe wat ik wil en ik zet wat ik wil

Angela Carper: 'Artsen zijn terughoudend. Het is een erg gesloten wereld. Er zijn wel artsen actief op social media, maar er is eigenlijk niemand die over patiënten blogt'

op Twitter. Van de artsen die ik op Twitter volg, ben ik het meest uitgesproken.”

Hoe komen je blogs tot stand?

“Journalisten vragen vaak wat het heftigste is dat ik in mijn werk heb meegemaakt, maar dat weet ik zo een-twee-drie nooit te vertellen. Ik kom op mijn verhalen via associatie. Dan zie ik iets in de media en dan moet ik aan een situatie denken die ik heb meegemaakt. Er komt dan echt een gedachtestroom op gang. Ik hoef het alleen nog maar te tikken. Daarna is het klaar. Ik hoef niet eindeloos te schaven aan mijn teksten, zoals je wel eens hoort. Ik maak vast ook stijlfouten; ik kan echt niet tippen aan mensen die zich hebben verdiept in het Nederlands. Daarnaast wil ik met mijn blogs vooral laten zien wat een leuk vak ik heb.”

Journalisten weten je goed te vinden.

“Dat snap ik wel. Ik heb een heel aansprekend vak. Sensatie! Het is me niet om de aandacht voor mezelf begonnen. In eerste instantie twitterde ik ook anoniem. Maar ik volg zelf ook liever mensen die een stukje van zichzelf laten zien dan mensen die alleen maar linkjes posten. Gaandeweg kreeg ik zo steeds meer volgers; de bevestiging dat wat ik te melden heb leuk is. Maar ik mag ook graag nieuwe dingen de wereld in slingeren. Nieuwe soorten drugs die ik in mijn werk tegenkom. En de laatste tijd merk

ik dat de problematiek van mensen met een verslavingsprobleem, ook steeds vaker een seksuele component heeft. Die zijn bijvoorbeeld ook seks- of pornoverslaafd. Ook melden zich steeds vaker thuiswerkers met een alcoholprobleem. Die mensen zouden anders pas om 17 uur gaan drinken, maar beginnen nu al veel eerder op de dag. Dat is echt een nieuwe trend.”

Is het leuk, media-aandacht?

“Het is niet zozeer leuk. Het is vooral handig omdat ik zo meer invloed krijg. Voor het blad *Vriendin* werd ik een keer gefotografeerd. Die fotograaf heeft in een uur tijd wel tweehonderd foto's genomen. Intens saai! Dat doe ik dus niet meer. Ik vind het leuker om te praten dan om gefotografeerd te worden en daar ben ik ook wel blij mee. Praten is niet inhoudsloos. En zeker niet als over mijn vak gaat: daar gaat het om echte dingen. Om echte problemen. Hebben die mensen volgende week nog een huis? Hebben ze genoeg te eten?”

Het beeld is minder belangrijk?

“Ja. Al het beeld in de media wordt bovendien aangepast, gefotoshopt. Ik ben blij dat ik praten leuker vind dan dat er foto's van me worden genomen. Dan ben ik later als ik oud ben ook nog gelukkig.” ■

Blog www.csidokter.nl, twitter: @csidokter